

Sygn. akt II Ka 143/24

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2024 r.

sprawy **M. M.**

**oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.**

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 27 listopada 2023 r. sygn. akt II K 1079/22

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 143/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

<b>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 listopada 2023 r. sygn. akt II K 1079/22

### **1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

### **1.3. Granice zaskarżenia**

#### **1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# na niekorzyść

# w całości

# w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

#### **1.3.2. Podniesione zarzuty**

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### **1.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

#### **2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

## **2.1. Ustalenie faktów**

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

## **2.2. Ocena dowodów**

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;"><b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającej na dokonaniu oceny dowodów w sposób jednostronny oraz sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego M. M. jako wiarygodne w całości, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne deponycie K. P. w części jakiej wskazywała, że nie rozmawiała oskarżonym oraz opinii biegłego dotyczącej stanu trzeźwości oskarżonego M. M. ustalonego w oparciu o badania retrospektywne w części jakiej uznano, iż uzyskane wyniki są zbyt wysokie aniżeli wystąpiłyby po deklarowanym przez niego spożyciu, podczas gdy prawidłowa ocena wskazanych dowodów w powiązaniu z całością zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego - w szczególności treścią uznanych za wiarygodne w całości deponycji funkcjonariuszy policji dokonujących zatrzymania oskarżonego, tj. P. G. oraz G. K. w zakresie jakim wskazywali na sposób zachowania oskarżonego, kierowane wobec nich twierdzenia odnośnie przebiegu zdarzenia, jak również fakt, iż pokryw a silnika pojazdu oskarżonego w momencie zatrzymania była gorąca, co w sposób bezsprzeczny wskazuje na używanie pojazdu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>w nieodległym czasie - prowadzi do wniosków przeciwnych, co doprowadziło do poczynienia przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych i przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu wobec kategorycznych i konsekwentnych twierdzeń oskarżonego na temat ilości, rodzaju, spożytego alkoholu jak również okresu jego przyjmowania, samotnego przebywania w miejscu zatrzymania, znalezienia stojących na stole, przy którym siedział oskarżony pustych opakowań po alkoholu, wniosków opinii uznanej w tym zakresie za wiarygodną, treści depozycji J. M. oraz R. S., jak również treści depozycji K. P., co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut apelacji oskarżyciela publicznego okazał się całkowicie zasadny. Sąd I instancji dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób niespójny i sprzeczny z podstawowymi zasadami logiki – z jednej strony zbędnie nie dając wiary zeznaniom jednego świadka, które zresztą z punktu widzenia ustaleń faktycznych były całkowicie nieistotne oraz pierwszej opinii biegłego – tylko dlatego, że różniła się od drugiej, a od której różnić się musiała, skoro inne były dane wejściowe; z drugiej zbiorczo uznając bez omówienia za godne wiary wyjaśnienia oskarżonego i zeznania pozostałych świadków – mimo iż pomiędzy tymi dowodami istniały nie dające się pominąć</p>		

kardynalne różnice. Zeznania K. P. mogłyby w sprawie nie istnieć i nie zmieniłyby to dowodowej podstawy ustaleń faktycznych. Świadek wykazała się jedynie obywatelską postawą, zawiadamiając policję o prawdopodobnie pijącym alkohol kierującym, ale nie wskazywała, by widziała spożywanie przez oskarżonego alkoholu (jedynie coś z butelki), nie wiedziała, co działo się z nim przez kolejne 1-2 godziny. Sąd tymczasem ocenie jej zeznań poświęcił dwie strony uzasadnienia, wewnątrz sprzecznie raz twierdząc, że świadek zeznała o spożywaniu przez oskarżonego alkoholu, a po chwili, że świadek wskazała, że nie widziała, co oskarżony pił i czy był to alkohol. Sąd oceniał też opinie biegłego tak, jakby był to dowód podobny do relacji świadka – pod kątem ich wiarygodności, podczas gdy opinie toksykologiczne są bardziej relacją z obliczeń matematycznych, podstawienia pewnych danych do wzorów, a nie subiektywną, obarczoną wszystkimi mankamentami pamięci relacją świadka z tego, co kiedyś zobaczył. Sąd nie wykazał, by zakwestionowana opinia z postępowania przygotowawczego była nierzetelna, by biegły użył niewłaściwego wzoru, pomylił się w obliczeniach czy wręcz intencjonalnie przeinaczył wyniki; zamiast tego Sąd wskazał tylko, że biegły przy drugiej opinii miał inne dane co do czasu spożycia alkoholu i po raz kolejny podkreślił, że oskarżony był konsekwentny co do ilości i czasu spożytego alkoholu.

W tym zaś ostatnim zakresie ocena Sądu jest całkowicie niewłaściwa. Sąd dysponował bowiem nie tylko wyjaśnieniami oskarżonego (przy tym nawet te czysto procesowe nie

były niezmiennie, bowiem oskarżony raz podawał, że wypił cztery i pół piwa, po chwili że piąte było dopiero napoczęte (k. 27), a na rozprawie (k. 84) twierdził już, że z piątego piwa został tylko łyk czy dwa), ale i innymi dokumentami, jak protokół badania trzeźwości czy zeznaniami zatrzymujących go funkcjonariuszy, które również w zakresie tego, co oskarżony przy zatrzymaniu im powiedział, również mogą być wykorzystane. Oskarżony do protokołu badania trzeźwości podał, że pił piwo – ale nie dopiero po zaparkowaniu na stacji paliw, lecz od godziny 14.00 i nie 4-5 piw ani nie wg jeszcze innej wersji 3-4 (k. 83v.), ale 5 litrów. Oprócz powyższych rozbieżności Sąd pominął absolutnym milczeniem zeznania policjantów, którzy podali, że oskarżony początkowo twierdził, że nie kierował tym samochodem, tylko przywiozła go tam matka, która jest w sklepie na stacji, potem zmienił wersję, że jednak nie poszła do sklepu, tylko pieszo do domu (zamiast pojechać tam samochodem i nie zostawiać go z kluczykami pijącemu synowi), potem zmienił wersję po raz kolejny i przyznał, że to on kierował, mimo iż od 11 godzin z racji problemów osobistych pił alkohol – ale nie podał im rzekomo prawdziwej, wiarygodnej, bo konsekwentnej wersji, że pił piwo dopiero po zatrzymaniu. Również świadek J. M. zaprzeczyła pierwszej części twierdzeń oskarżonego, by to ona kierowała samochodem do stacji. Tu zauważyć należy kolejną logiczną wątpliwość - prócz zasadności zatrzymywania się samochodem w niedalekiej odległości od domu po to, by o pierwszej w nocy wywołać z domu kolegę na wspólne picie, który zapewni jeszcze jednego kolegę, który jeszcze później odwiedzi ich



na niewielką odległość, a ostatecznie by w samotności nie tyle napić się piwa, co rzekomo w nieco ponad pół godziny (po telefonie do kolegi, a przed przyjazdem policji) pochłonąć ich aż pięć! Zeznający policjanci konsekwentnie i stanowczo wskazywali, że maska samochodu była bardzo ciepła, wręcz gorąca i jej stan wskazywał na to, że silnik samochodu w bardzo nieodległym czasie intensywnie pracował. Nie trzeba wiedzy specjalnej by wiedzieć, że metal jako dobry przewodnik ciepły nagrzewa się, ale i stygnie dość szybko, a i doświadczeni policjanci mają w tym zakresie na tyle wiedzy, by z dużą dozą prawdopodobieństwa ocenić, czy samochód był unieruchomiony od ponad pół godziny, czy też został zatrzymany zaledwie kilka – kilkanaście minut wcześniej (na co wskazywali). Na tym tle konstatacja Sądu I instancji, że wyjaśnienia oskarżonego w pełni korespondują z innymi dowodami (poza nieistotnymi w tym zakresie zeznaniami wskazanego świadka) i dlatego winny stać się główną podstawą ustaleń faktycznych, nie zasługuje na akceptację. Sąd winien bardziej krytycznie ocenić depozycje oskarżonego, który w widoczny sposób instrumentalnie dostosowywał je do treści opinii toksykologicznej, realizując w ten sposób jedynie przyjętą linię obrony.

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

# zasadny  
 # częściowo zasadny  
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w przypadku określonym w art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego jest konieczne, jeśli zasadnym jest wydanie wyroku skazującego (którego sąd odwoławczy wydać nie może). Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest natomiast podstaw do wydania orzeczenia innego niż wyrok skazujący.	

<b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>	
<b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiężle o powodach zmiany	

<b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</b>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
Zasadność apelacji i konieczność wydania wyroku skazującego.		
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
Ponownie rozpoznając sprawę Sąd przeprowadzi ponownie		

postępowanie dowodowe, w szczególności w zakresie mającym wpływ na ustalenie stanu trzeźwości oskarżonego w chwili kierowania przez niego pojazdem, rozważając, czy koniecznym jest bezpośrednio przeprowadzenie dowodów, które w tym zakresie niczego dotychczas do sprawy nie wносиły, szczególnie wnikliwie przesłuchując świadków P. G. i G. K. na okoliczność tak potencjalnego czasu postoju pojazdu oskarżonego na stacji benzynowej, jak i pojawiającej się w zeznaniach tego drugiego informacji o spożywaniu przez oskarżonego alkoholu w trakcie ich interwencji i zaobserwowanych przez niego pustych, nieustalonych butelek na stoliku przy oskarżonym. Rozważy Sąd również możliwość uzyskania nowych danych, np. z osi czasu aplikacji Mapy Google z telefonu oskarżonego (o ile funkcję tę oskarżony miał aktywną i danych tych nie usunął). Z wykorzystaniem uzyskanych informacji Sąd rozważy, czy możliwe jest ustalenie, ile czasu oskarżony spędził na stacji paliw, ile alkoholu zdążył tam wypić, a jaka jego część ze stwierdzonej w trakcie badania znajdowała się w jego organizmie już uprzednio, gdy na stację tę wjeżdżał. Następnie zebrany materiał dowodowy Sąd oceni w sposób prawidłowy, zgodny ze standardami art. 7 kpk, na podstawie wszystkich wiarygodnych dowodów poczyni należyte ustalenia faktycznej, a na koniec dokona ich stosownej subsumpcji.

**5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku**

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

**6. Koszty Procesu**

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

Wyrok kasatoryjny nie kończy postępowania, dlatego o jego kosztach nie orzekano.

**7. PODPIS**